

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ... 2.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΦΙΛΑΥΤΙΑ, ΦΙΛΑΓΓΥΡΙΑ.

Τὸ ὄνομα *φιλαυτία* δὲν ἀρκεῖ ὅπως μᾶς δώσει νὰ ἐγνοήσωμεν τὴν φύσιν αὐτῆς. Πρέπει νὰ ἐξακριβώσωμεν καὶ ἄλλας ιδιότητας ὅπως λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδέαν. Ὁ φίλαυτος οὐ μόνον ἀγαπᾷ ἑαυτόν, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ ἢ ἑαυτόν καὶ ὅ,τι ὠφελεῖ αὐτόν. Ἀγαπᾷ εἶναι βέβαιον πᾶν εἶδος ἀναπαύσεων τιμῶν ἡδονῶν ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ αὐτὰς ἂν μὴ ἀφορῶσιν αὐτόν μόνον. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ φίλαυτος· εἶδος δὲ φιλαυτίας κέκτηται καὶ ὁ φιλάγγυρος. Πλὴν οὗτος δὲν ἀγαπᾷ τὰ χρήματα δι' ἑαυτόν μόνον· τοῦτέστιν ὅπως μεταχειρίζεται αὐτὰ ἔστω καὶ ἐν ἡδοναῖς, ἀλλ' ἀγαπᾷ μόνον τὸν χρυσὸν καθ' ἑαυτόν ὅπως βλέπει αὐτὸν πολλαπλασιαζόμενον ὅση πολλαπλασιάζεται. Ἡ φιλαγγυρία τὸν ἀποκτηνώνει. Πρὸ τῆς φιλαγγυρίας καὶ τὸ ἱερώτερον αἶσθημα τὸν οἰκογενειακὸν δεσμὸν καταπατεῖ. Ἰδετέ τον κωφὸς εἰς τοὺς πόνους τῆς συζύγου του τυφλὸς εἰς τὸ πάθος του μὴ βλέπων τὴν θλίψιν τοῦ ἀθώου πλάσματος ποδοπατεῖ αὐτὸ καὶ ὀρυᾷ ὡς λυσσῶν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ νομίζων ὅτι αὐτὸς εἶναι ἢ μόνη του εὐτυχία. Θησαυρίζει· τὸ κιβώτιον ἐξεχειλίσαι αἱ χεῖρες του δὲν δύνανται πλέον νὰ βασιτάσωσι τὸ βάρος, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ θησαυρίζων. Ὁ φιλάγγυρος εἶναι τι χειρόν τοῦ χρυσοποιήτου ὅστις παίζει τὸ πᾶν παίζει τὴν σύζυγόν του αὐτὴν· εἶναι τι χειρόν τοῦ μεθύσου ὅστις ἐν τῇ μέθῃ του φονεύει τὸν υἱόν του. Ἡ φιλαγγυρία εἶναι ἐγκληγὰ· εἶναι μάχαιρα στρεφόμενη κατ' αὐτοῦ τοῦ ἐγκληματοῦντος. Ἰδετέ τὸν μὲν θνήσκοντα ἐπὶ τοῦ σωροῦ τοῦ χρυσοῦ του, ἕτερον κρατοῦντα ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου τὰς κλείδας τοῦ θησαυροφυλακείου του νομίζων ὁ δίστηνος ὅτι θὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ τὸ ἀν-

τικείμενον τοῦτο· τῆς ἀφοσιώσεώς του· ἀλλ' ἄλλοι· μόνον τὰ πάντα μετὰ τοῦ σώματός του μένουσιν ἐν τῇ γῇ. Μόνον τὸ πνεῦμα του φέρον ἐν ἑαυτῷ τὸ μέτρον τῶν ἀγαθῶν ἢ κακῶν πράξεων του φέρει μετ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ κρίτου του. Ὁ Ἰούδας πετῶν τὰ τριάκοντα ἀργύρια ἀντὶ τοῦ χάριν τῆς φιλαγγυρίας του ἐπώλησε τὸν διδάσκαλόν του, εἰς δὲ συνεκέντρουτο ἅπαν τὸ φίλτρον τῶν μαθητῶν του ἀπέρχεται ὅπως κρεμασθῇ εἰς συκὴν διότι ἠσθάνθη μὲν τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός του ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησιν, διότι εἰς αὐτὸ προσετίθετο καὶ ὁ ἐγωῖσμός. Ὁ Ἀνανίας ἕνεκα τῆς φιλαγγυρίας ψευθεῖς εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πίπτει κεραυνόπληκτος. Τῷ φιλαγγύρῳ ὅλα τὰ κακὰ συγγενῇ· ἀλλὰ τί λέγω; τί προσθέσω εἰς τοὺς λόγους τοῦ θείου ῥήτορος Παύλου λέγοντος,

«Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετ' αὐταρκειας· οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον δῆλον ὅτι οὔτε ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα. . . . Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν. Ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἔστιν ἡ φιλαγγυρία».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 4 καὶ τέλος).

Μικρὸν ἀνωτέρω εἶδομεν τὸν Γεώργιον, ὑπείκοντα τῇ θεῇ τῆς πατρίδος φωνῇ, καὶ πολεμοῦντα μετὰ τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ κατὰ Γάλλων καὶ Ἰνδῶν,